

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til de Gamle

Citation: Ploug, Carl: "Til de Gamle", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid66014/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Til de Gamle.

Kong Christians Mure stande lige trygge,
Som for et Aarti, saa endnu idag,
Og Taarnet strækker end sin Kæmpeskygge
Ud over Klosterlivets lave Tag.
Dernede har vel puslet det Moderne
Og paa det runkne Skind sin Fernis lagt;
Men uforkrænkt staar Gaarden i sin Kjerne,
Som i sin gamle burschikose Dragt.

Og Linden hvælved nys sin brede Krone
Og kvæged Sindet med sin Morgenduft;
Dens Blade bæved nys ved Sangens Tone,
Som rulled gjennem Aftnens stille Luft;
Nu rusker Blæsten i de nøgne Grenne,
Og Løvet rasler i den øde Gaard:
Det er i stadig Vexel samme Scene
Ved Gry og Kveld, i Efterhøst og Vaar.

Og i den store Kubes trange Celler
Der sværme Studioser nu som før;
Hist Videnskabens klare Honning vælder,
Her falder den en Smule harsk og tør;

I sprukne Frakker og med lange Piber
Bag Muren slentre sorgløst de omkring,
Skjønt det paa Mønt derinde stadig kniber,
Som paa Forstand paa denne Verdens Ting.

Det er det samme Liv, men ej de Samme,
Det gamle Stykke, men en anden Akt,
Et skiftet Indhold i en arvet Ramme,
Og yngre Slægter i en Fortids Dragt:
Den fælles Stamme, i Naturens Orden,
Forynget har sit Løvs saftgrønne Rad,
Og det, som engang gulnet faldt til Jorden,
Har Høstens kolde Vinde splittet ad.

Ak, hvor er I, som delte mine Glæder,
Min Ungdoms Idræt og dens Synd og Sorg,
Som drømte sammen smukt om Manddomshæder
Og tømred Haand i Haand paa „Haabets Borg?“
Vidt skilte Skæbnen vore Kaar og Baner,
En fik ej Hus, en Anden Gaard og Gods;
Mens Nogle færdes under Tidens Faner,
Gror over Andre Glemsels tætte Mos.

Og vi, som leve, er ej mer de samme;
Os ramte tungt de ydre Forholds Magt.
Der er vel dem, der gik som Fjender gramme
Ud af den gamle broderlige Pagt; *

Og vi, vi Faa, som mødes, og som kjendes
I vore Minders skyggefulde Hal,
Vi føle dog vor Hu alt mere vendes
Fra ældet Sænliv mod vort nye Kald.

Og dog — jeg kan ej slippe denne Tanke —
Var ej vort Ungdomsliv alt tomt og dødt,
Saa maa en Gjenklang af det stundom banke
I Eders Bryst og det bevæge sødt;
Saa maa der være noget af det Svundne,
Som er fordunklet vel, men ikke tabt;
Saa er vi af et varigt Baand dog bundne,
Om det ej længer har sin fornufts Kraft.

Thi Aanden, Brødre! kan dog ej gaa fløjten,
— Og Aand der i vort Ungdomsliv jo var;
Det var jo den, der holdt det op i Højden,
Det var ved den, det Frugter for os har.
Og Hjertet kan vel ældes, kan vel briste,
Men er der god og sund Natur deri,
Saa holder det Kuløren til det Sidste;
— Og Hjerte har al Ungdoms-Poesi.

Af min jeg har afbrudte Rester fundet
I gamle Gjemmer som i Sjælens Krog,
Dem har jeg støvet af og sammenbundet,
Og Knippet er en Del af denne Bog:

For Verden er det gule Stambogsblade
Med bleget Skrift, af tarvelig Værdi;
For Eder tro de jeg de Mening ha'de,
Thi fælles Minder dølgø sig deri.

Saa tag dem hen! — Til Eder jeg dem vier,
Og dermed gjør jeg ikkun Ret og Skjel;
I har en Part i disse Melodier,
En fuldt saa stor, som den, jeg ejer selv;
Thi for min Musa var jert Venskab Ammen,
I kjæled for den Spæde, naar hun frøs,
I dele billig Æren eller Skammen,
Fordi hun blev en vild, uvoren Tøs.

I Sommerferien.

Sold, mine Drengø, hvordan gaar Kommersen?
Har I endevendt jert alvorlige Hjem?
Loved Papa at udfri Jer af Persen?
Loved I til Gjengjæld at læse for fem?
Strækker I Jer i det nyslagne Hø,
Tyggende Drøv paa forgjømte Noveller,
Køler jer Ild i den gyngende Sø,
Eller i Grog paa en Kjælder?